

# РЕШЕНИЕ

№ 4466

гр. София, 05.07.2023 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 55 състав,**  
в публично заседание на 27.06.2023 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Диана Стамболова**

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **4490** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/.  
Образувано е по жалба на Т. Д. Б., ЛНЧ [ЕГН] чрез адвокат Ц. Т. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 1267/23-4332-001871/19.04.2023г. по чл. 171, т. 1, б. „б“ от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/, издадена от Р. Г. У.– младши автоконтрольор към СДВР, отдел „Пътна полиция“, с която е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/ - временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца. Излага твърдения за неправилност и незаконосъобразност на оспорената ПАМ, като постановена в нарушение на материалния закон и съществени процесуални нарушения, изразяващи се в липсата на осигурен преводач при извършената проверка. Моли съда да постанови решение, с което да отмени обжалваната заповед за прилагане на ПАМ.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и се представлява от адвокат Ц. Т., който поддържа жалбата. Претендира присъждане на съдебни разноски.

Ответникът – младши автоконтрольор Р. Г. У.–в 01 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, чрез процесуален представител оспорва жалбата. Моли съда да постанови решение, с което да отхвърли жалбата като неоснователна и да остави в сила оспорената заповед за прилагане на ПАМ. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото

доказателства, намира следното от фактическа страна:

Видно от представените доказателства на 18.04.2023 г. в 23.10 ч. в [населено място] по [улица]от [улица]към [улица]нигерийският гражданин Т. Д. Б. управлява собствения си лек автомобил „М.“ с рег. № ХН1866, като срещу №249 е спрял за проверка, при която отказва да му бъде направена проверка с техническо средство Drag T. 5000 №0007 за употреба на наркотични вещества или техните аналози, за което му е издаден талон за медицинско изследване № 0009426 за ВМА. Съставен е АУАН № 2490026/19.04.2023г. на Т. Д. Б. за извършено административно нарушение на чл. 174, ал. 3, чл. 162, ал. 2 и чл.100, ал.1, т.2 от ЗДвП.

При тази фактическа обстановка на основание чл.171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП е наложена обжалваната принудителна административна мярка със Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 1267/23-4332-001871/19.04.2023г. по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП, издадена от Р. Г. У.– младши автоконтрольор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ - временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

Като доказателства по делото са представени: АУАН № 2490026/19.04.2023г. издаден от мл. автоконтрольор при ОПП СДВР; ЗППАМ № 1267/23-4332-001871/19.04.2023г.; ЗППАМ № 23-4332-001872/20.04.2023г.; Талон за изследване № 0009426; Докладна записка от 18.04.2023г.; Справка картон на водача Т. Д. Б.; Заповед рег. № 513з-1618/26.02.2018г. на Директора на СДВР; Заповед № 8121з-1524/09.12.2016г., Заповед № 8121з-1496/06.12.2016 г. на министъра на вътрешните работи и Заповед № 513з-1618/26.02.2018 г. на директора на СДВР.

По искане на жалбоподателя в качеството на свидетел е разпитана С. Н. К., която заявява, че е била в лекия автомобил на жалбоподателя по време на проверката. Твърденията ѝ са, че Т. Д. Б. не разбира български език – говори само нигерийски и английски език, а свидетелката не е превеждала, защото не знаела добре английски език и не искала да се меси. Според нея Б. не е разбрал за какво го проверяват органите на МВР.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок, от надлежна страна и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално - правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспорената заповед е обективирана в писмена форма, подписана е от издателя си и е издадена от административен орган, разполагащ с материална и териториална компетентност. Същата съдържа изискуемите от чл. 59, ал.2 на АПК реквизити, включително фактически и правни основания за издаване на акта. Не се констатира и допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. Съдът намира за недоказани твърденията на жалбоподателя, че не е разбрал какво се изисква от него, а именно да му бъде направена проверка с техническо средство за употреба на наркотични вещества или техните аналози.

Съгласно чл. 171, ал. 1 от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по

пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки: като в т. 1, б. „б“ от същия закон е визирана хипотезата на временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване, до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

В конкретния случай материалноправната предпоставка за прилагане на ПАМ в процесната заповед е отказът на жалбоподателя да бъде проверен с техническо средство за употреба на наркотични вещества или техни аналози. Следва да се посочи, че АУАН е официален удостоверителен документ по смисъла на чл. 179, ал. 1 от ГПК, приложим на основание чл. 144 от АПК и обвързва съда с материална доказателствена сила, по отношение на така констатираните факти. Предвид последното, при липса на надлежно иницирано оспорване от страна на жалбоподателя по реда на чл. 193 от ГПК на цитирания АУАН, същият обвързва съда да приеме за доказани фактите, удостоверени в него. Съдът намира, че жалбоподателят с представените от него доказателства, не опроверга както формалната доказателствена сила, с която съгласно чл.189, ал. 2 от ЗАНН се ползва АУАН, така и изложените в него фактически констатации относно установеното с него управление на товарния автомобил. Изложеното от жалбоподателя твърдение, че не е разбрал в какво се състои проверката поради незнание на български език, не намира опора в доказателствата и се приема като защитна теза, поради което съдът го приема за неоснователно и недоказано.

Посочената мярка - временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство е изрично предвидена в разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП, която следва да бъде наложена на водача на МПС. По делото е безспорно установено, че Т. Д. Б. е отказал да бъде проверен с техническо средство за употреба на наркотични вещества или техни аналози. Изпълнени са необходимите предпоставки, за да бъде наложена конкретната принудителна административна мярка. В случая административните органи действат при обвързана компетентност и налагането на предвидената в закона ПАМ не подлежи на преценка при реализиране на предпоставките за това.

Поради изложеното съдът намира, че оспорваната ЗППАМ е постановена в съответствие с материалноправните разпоредби и с целта на закона, визирана в чл. 22 от ЗАНН, връзка с чл. 171, ал. 1 от ЗДвП - да се осигури безопасността на движението по пътищата и да се преустановят административните нарушения.

При този изход на делото, претенцията на ответника за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение, е основателна според чл. 143, ал.3 и 4 от АПК и следва да бъде присъдена в размер на 100 лева съобразно чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1/2014 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

По изложените съображения, Административен съд – София град, III отделение, 55

състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Т. Д. Б. чрез адвокат Ц. Т. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 1267/23-4332-001871/19.04.2023г. по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП, издадена от Р. Г. У.– младши автоконтрольор към СДВР, отдел „Пътна полиция“, с която е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/ - временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

ОСЪЖДА Т. Д. Б., ЛНЧ [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/ юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 лв. (сто лева).

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: